

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 27.6.2001
KOM(2001) 355 slutlig

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET OCH
EUROPAPARLAMENTET**

De offentliga finanserna i EMU - 2001

{SEK (2001) 1093}

MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET OCH EUROPAPARLAMENTET

De offentliga finanserna i EMU – 2001

Diskussionen om finanspolitiken i EMU utvecklas snabbt

Detta meddelande om de *offentliga finanserna i EMU* granskar budgetutfallet för medlemsstaterna under 2000 och gör en bedömning av utsikterna på kort och medellång sikt¹. Det innehåller också en fördjupad analys av några av de viktigaste frågorna i den diskussion om finanspolitiken på EU-nivå som nu utvecklas snabbt. Denna diskussion formas av flera faktorer, och inte minst av en växande förståelse för de problem och krav som medlemsstaterna ställs inför när de driver sin finanspolitik inom EMU. Följande fyra frågor dominerar debatten om EU:s finanspolitik:

- *Stabilitets- och tillväxtpaktens mål om budget positioner “nära balans eller som uppvisar överskott” – ett viktigt mål som inte ännu nåtts i flera medlemsstater:* Efter att ha genomfört en imponerande budgetkonsolidering under slutförberedelserna för EMU åtog sig medlemsstaterna i riktlinjerna för den ekonomiska politiken att nå paktens mål att de offentliga finanserna skall “vara nära balans eller uppvisa ett överskott” och detta i regel vid slutet av år 2001. Att paktens mål iakttas är av avgörande betydelse om EMU skall fungera friktionsfritt, eftersom det skulle garantera att taket på 3 % av BNP för underskotten inte överskrids och göra det möjligt för de automatiska stabilisatorerna att verka fullt ut i händelse av en ekonomisk avmattning. Med hänsyn till de försämringar av de offentliga finanserna som väntas i år och på de växande riskerna för ekonomiska förluster är uppnåendet av paktens mål fortfarande en viktig finanspolitisk ambition för de länder som ännu har betydande strukturella underskott.
- *Betydelsen av en lämplig kombination av ekonomisk-politiska åtgärder på både euroområdes- och medlemsstatsnivå:* Förutsättningarna för de politiska besluten inom EMU är unika med en centraliserad penningpolitik och en decentraliserad finanspolitik. Medlemsstaterna måste därför både finna en lämplig kombination av åtgärder på nationell nivå och samtidigt bidra till en gynnsam utveckling för euroområdet som helhet. Det finns en ökande medvetenhet om att båda dessa mål måste uppfyllas. Vikten av att medlemsstaterna på nationell nivå finner en adekvat kombination av finanspolitiska åtgärder framstod klart för några månader sedan när det fanns tydliga tecken på överhettning i flera euroländer. Dessutom ökar stödet för uppfattningen att en välavvägd kombination av åtgärder på den aggregerade euronivån (där finanspolitiken inte alltför mycket begränsar utrymmet för penningpolitiken) är en nödvändighet om man skall kunna hantera den ekonomiska avmattning vi nu kan konstatera.
- *En vidgad finanspolitisk debatt som också omfattar de offentliga finansernas kvalitet och hållbarhet:* I och med att de flesta medlemsstater nu har minskat obalanserna i sina offentliga finanser förs nya prioriteringar fram. Diskussionerna om finanspolitiken på EU-nivå måste vidgas: vid sidan av behovet av budgetdisciplin som nu framför allt betonas måste man också beakta det bidrag de offentliga finanserna kan ge till tillväxt och sysselsättning. Medlems-

¹ Detta meddelande är baserat på den analys som finns redovisad i rapporten “Offentliga finanser i EMU-2001” av Generaldirektoratet för Ekonomi och Finans. European Economy Reports No 3, 2001.

staterna står nu inför den krävande uppgiften att bevara sunda offentliga finanser och samtidigt sänka skattetrycket, omfördela de offentliga utgifterna till förmån för den kunskapsbaserade ekonomin och förbereda sig för de konsekvenser den ändrade åldersstrukturen kommer att få för de offentliga finanserna. Långsiktigt hållbara offentliga finanser bidrar också till den övergripande strategi för en hållbar utveckling som Europeiska rådets möte i Göteborg i juni 2001 fastslog. Den ekonomiska övervakningen på EU-nivå måste utvecklas om den skall kunna bli till stöd för medlemsstaterna så att dessa kan genomföra ambitiösa reformprogram utan att åtagandet om budgetdisciplin äventyras.

- *Behovet av en bättre samordning i finanspolitiska frågor.* Det har inträffat händelser under senare tid som fått den bristfälliga samordningen i finanspolitiska frågor inom EMU att framstå i blyxtbelysning och som följaktligen också visat på misslyckanden från medlemsstaternas sida att i tid och på ett konsekvent sätt hantera gemensamma ekonomiska chocker eller utmaningar. Som exempel kan tas frågorna om den lämpliga reaktionen på kraven på sänkta energiskatter till följd av stigande oljepriser, användningen av de exceptionella intäkterna av försäljningen av licenser för tredje generationens mobiltelefoni (3G), metoderna för att varaktigt sänka skattetrycket och den roll som finanspolitiska åtgärder bör spela i dämpandet av överhettningstryck. Inför ekonomiska chocker eller av utmaningar av liknande karaktär är det rimligt att förvänta sig att länder inom en monetär union reagerar med konsekventa åtgärder som också tar hänsyn till effekterna för euroområdet som helhet, samtidigt som naturligtvis varje enskilt land måste anpassa sina åtgärder till specifika nationella förhållanden. Också i de fall då de ekonomisk-politiska åtgärder medlemsstaterna vidtagit i stort sett har varit förenliga med EU-ramarna har bristen på samordning givit intrycket att länderna inte vill ta hänsyn till effekterna för euroområdet av deras nationella åtgärder och att samordningen sker först när händelserna har inträffat. Det är en nödvändig och brådskande uppgift att gripa sig an de uppenbara bristerna i samordningen av finanspolitiken.

Utveckling och framtidsutsikter på det finanspolitiska området

Den senaste utvecklingen och framtidsutsikterna på det finanspolitiska området ger en blandad bild. Å ena sidan har underskottet i de offentliga finanserna inom euroområdet fortsatt att sjunka till 0,7 % av BNP under 2000 (3G-intäkterna inte inräknade), vilket är en minskning med 0,5 % av BNP jämfört med 1999. Samtidigt håller skattetrycket på att minskas i de flesta länder, och dessutom har större delen av engångsintäkterna från försäljningen av 3G-licenser som överenskommet använts för att minska skuldsättningen.

Å andra sidan kommer enligt prognoserna fyra euroländer (Tyskland, Frankrike, Italien och Portugal) att registrera betydande underskott under 2001. Dessa länder har missat chansen given av de senaste årens goda ekonomiska tillväxt att möta stabilitets- och tillväxtpaktens mål, och har följaktligen ett mindre handlingsutrymme i den nuvarande konjunkturavmattningen. Generellt sett borde resultatet för år 2000 ha kunnat bli bättre, eftersom några regeringar delade ut en del av inkomsterna av den mer än väntat höga tillväxten i form av skattesänkningar eller utgiftsökningar. Dessutom beräknas både de nominella och de konjunkturrensade resultaten inom euroområdet försämrats något under 2001. Det skulle innebära det första avbrottet i den finansiella konsolideringen sedan 1993. Även om detta till stor del beror på välkomna lättnader i skattetrycket, har de utgiftsreformer som skulle komplettera dem skjutits på framtiden eller inskränkts. Detta gäller också åtgärder för att modernisera pensionssystemen.

Risken för en avmattning av ekonomin ökar, eftersom tillväxttakten sjunker i de flesta länder. I en sådan situation bör de automatiska konjunkturstabilisatorerna få verka fullt ut i de länder som redan har uppnått nära balans eller överskott i de offentliga finanserna enligt stabilitets- och

tillväxttaktens mål. Detta kan däremot inte vara görligt i de medlemsstater som ännu inte uppnått detta mål, eftersom det skulle kunna leda till underskott i närheten av taket på 3 % av BNP.

För euroområdet som helhet har de olika ekonomisk-politiska åtgärderna bildat en i stort sett välavvägd helhet under 2000 och 2001. Kombinationen av åtgärder har däremot inte alltid varit lämplig på nationell nivå, eftersom några länder fört en finanspolitik som inte varit anpassad till de inhemska konjunkturerna och monetära förhållandena. På kort sikt är det av avgörande betydelse att upprätthålla en sund makroekonomisk politik på euroområdesnivå om man skall kunna begränsa de negativa effekterna av den nuvarande avmattningen av tillväxten: att släppa efter på den strama finanspolitiken innan det är motiverat skulle kunna skapa hinder för penningpolitiken och leda till alltför höga räntenivåer. Särskilda insatser krävs också i de medlemsstater där tecken på överhettning kan konstateras för att säkerställa att den nationella finanspolitiska inriktningen är anpassad till dessa länders särskilda konjunkturella och monetära förhållanden.

Vad gäller utsikterna på medellång sikt syftar de uppdaterade stabilitets- och konvergensprogrammen till en i stort sett neutral finanspolitisk inriktning som ger utrymme för en stadig minskning av skattetrycket. Det framgår också att alla medlemsstater avser att nå stabilitets- och tillväxtpaktens mål, nära balans eller överskott, men i många fall först 2003 eller 2004. Detta tyder på att den finansiella konsolideringen skjuts fram till de sista år som omfattas av programmen i några länder. Det är viktigt att detta mål nås i enlighet med åtagandena i de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken och inte blir ett mål som ständigt skjuts på framtiden. Även om några medlemsstater har ställt upp mål på medellång sikt som går utöver målet nära balans eller överskott, förefaller de flesta medlemsstaters program inte vara särskilt ambitiösa mot bakgrund av de övriga finanspolitiska målen, och särskilt då behovet av förberedelser för de samhällsekonomiska konsekvenserna av att befolkningarna åldras.

Budgetövervakning och -organ

För en sund utveckling av de offentliga finanserna krävs det ändamålsenliga institut, dvs. effektiva beslutsprocesser, mål och uppförandekoder. Det är därför nödvändigt att titta på hur budgetorganen både på europeisk och nationell nivå anpassar sig till de nya förutsättningarna för den nationella finanspolitiken inom en monetär union.

En nyckelfråga i det ramverk för övervakning av offentliga finanser i EMU är att fastställa lämpliga mål på medellång sikt för att nå stabilitets- och tillväxtpaktens mål, nära balans eller överskott. När EMU startade, var det första steget att säkerställa att medlemsstaternas offentliga finanser hade utrymme för en tillräcklig säkerhetsmarginal, så att de automatiska stabilisatorerna kunde verka under konjunkturedgångar utan risk för att taket på 3 % av BNP överskreds. När nu de flesta medlemsstater har upprättat en sådan säkerhetsmarginal för konjunktursvängningar, är det dags för kompletteringar av uppnåendet av målet nära balans eller överskott i de offentliga finanserna med en ytterligare säkerhetsmarginal för andra risker (t.ex. oväntade minskningar av skatteintäkterna, överskridningar av utgiftstak eller räntechocker) och med åtgärder för att snabbt minska den offentliga länestocken i högt skuldsatta länder i riktning mot referensvärdet 60 % av BNP.

En strukturellt i stort balanserad budget skulle vara lämplig för de flesta länder för att hålla sig inom stabilitets- och tillväxtpaktens mål, eftersom detta skulle täcka risker i samband med konjunkturedgångar och även oväntade händelser som påverkar de offentliga finanserna. Detta mål är särskilt viktigt för högst skuldsatta länder (Belgien, Grekland och Italien) om deras skuldnivåer snabbt skall kunna sjunka under sextioprocentstrecket. För länder med betydande

automatiska stabilisatorer (Nederländerna, Finland och – utanför euroområdet – Danmark och Sverige) förefaller det däremot lämpligt med ett litet strukturellt överskott på cirka 1 % av BNP. I stort överensstämmer dessa föreslagna mål med de prognoser som medlemsstaterna gjort i sina uppdaterade stabilitets- och konvergensprogram.

I ett meddelande från kommissionen om förbättrad koordinering av ekonomisk politik i euroområdet² som presenterades nyligen, så visar kommissionen på några praktiska förslag om hur budgetövervakningen inom EU skall kunna förbättras inom ramen för gällande lagstiftning. Följande fyra förslag förtjänar att beaktas: a) Att införa en princip om att kommissionen och rådet skall få förhandsinformation om viktiga ekonomisk-politiska beslut innan dessa slutgiltigt antas. b) Att samla överlämnandet av stabilitets- och konvergensprogram till hösten varje år. c) Att förbättra det informativa innehållet i dessa program. d) Att låta dessa program även omfatta de offentliga finansernas långsiktiga hållbarhet.

De nationella finanspolitiska reglerna och förfarandena kan bidra till att finanspolitiska mål uppnås på EU-nivå. Medlemsstaternas budgetorgan påverkas uppenbarligen av behovet av att anpassa sig till EU:s övervakning på ett flertal sätt. En betydelsefull faktor är att det i stabilitets- och tillväxtpakten uppställs finanspolitiska mål och åtaganden på medellång sikt (tre till fyra år) i stället för att på traditionellt sätt inrikta sig på en årlig budgetperiod. Delvis till följd av stabilitets- och tillväxtpakten använder nu många medlemsstater fleråriga budgetramar eller andra mekanismer eller riktlinjer för att fastställa och kontrollera medelfristiga prioriteringar för de offentliga utgifterna.

Åtagandena på EU-nivå påverkar också relationerna mellan de olika finanspolitiska aktörerna på nationell nivå, dvs. regeringar, parlament och statliga och kommunala myndigheter. Flera medlemsstater har infört ordningar för ökat ansvar för varje förvaltningsnivå när det gäller uppnåendet av den allmänna balans i de offentliga utgifterna som ställs upp som ett mål i stabilitets- och konvergensprogrammen. En välkommen utveckling är de s.k. ”interna stabilitetspakter” som har överenskommit i flera medlemsstater.

Finanspolitik och konjunkturstabilisering inom EMU

Finanspolitiken och konjunkturstabiliseringen (och med särskild inriktning på de automatiska stabilisatorernas funktion) är en central fråga i den finanspolitiska debatten i EMU. Analys av dessa frågor är viktig eftersom den kan ligga till grund för utarbetandet av riktlinjer om de lämpliga ekonomisk-politiska reaktioner som kan förväntas av en EMU-stat som ställs inför olika slag av ekonomiska chocker, m.a.o. ge gemensamma analytiska ramar som kan bidra till att undanröja risken för att tidigare fall av bristande samordning upprepas.

Eftersom en nationell penningpolitik inte längre är möjlig inom EMU, måste finanspolitiken spela en mer framträdande roll för att dämpa effekterna av länderspecifika chocker på den reala produktionen. Därvid bör man normalt låta de automatiska stabilisatorerna verka fritt både vid uppgångar och nedgångar av konjunkturen och låta politiska åtgärder som inte respekterar detta vara undantag snarare än regel. Denna slutsats är knappast kontroversiell, men det återstår fortfarande många frågor att besvara: Är de automatiska stabilisatorerna alltid till gagn för ekonomin? Hur hög grad av konjunkturutjämning kan man förvänta sig att de åstadkommer? Vilket slag av reformer skulle kunna förbättra deras effekter?

² COM(2001)82

Svaren på dessa frågor är till stor del beroende av om de chocker ekonomin drabbas av kommer från efterfråge- eller utbudssidan, även om denna distinktion inte alltid är helt klar i praktiken. Vid efterfrågechocker, t.ex. ökad privat konsumtion eller minskad export rör sig produktionsgapet och inflationen i samma riktning. De automatiska stabilisatorerna kan därför ge positiva effekter eftersom de verkar som en buffert på både produktion och priser. Erfarenheterna har visat att de automatiska stabilisatorerna är särskilt effektiva när det gäller att dämpa chocker som rör den privata konsumtionen men till mindre hjälp när det är investeringar eller yttre efterfrågan som berörs.

När det däremot gäller utbudschocker (t.ex. ändrade energipriser eller ny teknik) går produktionen och inflation normalt i olika riktningar: ökade oljepriser resulterar t.ex. i ett negativt produktionsgap och högre inflation. I ett sådant fall bidrar de automatiska stabilisatorerna till en lugnare produktionsutveckling men till priset av ännu högre inflation. Om chocken dessutom är permanent (dvs. påverkar den potentiella verksamhetsnivån) kan de automatiska stabilisatorerna till och med vara till skada om de fördröjer den nödvändiga anpassningen till den "nya" nivån på den potentiella produktionen. I stället krävs det offentliga finanser som gynnar flexibilitet på produkt- och faktormarknaderna så att produktionen kan konvergera till sin nya jämviktsnivå. De praktiska erfarenheterna visar på att de automatiska stabilisatorerna har relativt små effekter vid utbudschocker. Det är därför inte troligt att de i någon större utsträckning kommer att bromsa upp den nödvändiga anpassningen eller göra det svårare för ECB att bevara prisstabiliteten.

Förbättrad kvalitet och hållbarhet i de offentliga finanserna

Europeiska rådet i Stockholm i mars 2001 framhöll behovet av att vidga den finanspolitiska debatten på EU-nivå från dess nuvarande inriktning på finansiell stabilitet och lägga samma tonvikt vid de offentliga finansernas bidrag till tillväxt och sysselsättning. Man krävde särskilt ökad kvalitet och hållbarhet i de offentliga finanserna.

Som skisseras i kommissionens och rådets gemensamma rapport till Europeiska rådet i Stockholm i mars 2001³ kan de offentliga finanserna bidra till ekonomisk tillväxt och sysselsättning på flera olika sätt. Offentliga investeringar (t.ex. i fysiskt kapital och humankapital, forskning och innovation, utbildning samt sociala och regionala transfereringar) kan höja potentialen för sysselsättning och produktion. Bristen på enhetlig och uppdaterad information, särskilt om hur de offentliga investeringarna är fördelade, har dock hittills hindrat en djup och genomgripande analys av dessa frågor som måste behandlas i kommande rapporter i samklang med referensprocedurerna för relevanta politikområden (dvs utbildning, forskning och innovation). Ett starkt engagemang från medlemsstaternas sida är nödvändigt för att råda bot på dessa brister i statistiken.

Skattesystemen kan också bidra till sysselsättning och tillväxt om man söker fördela bördorna väl på olika taxeringskällor, underlätta för entreprenörer och ge de ekonomiska aktörerna rätt slag av incitament till arbete, sparande och investeringar. Ändamålsenligt utformade skattesystem kan också underlätta strukturella förändringar i händelse av permanenta chocker och även motivera arbetstagarna att stanna kvar i arbetskraften under längre tid, vilket bidrar till att möta de svårigheter som befolkningens åldrande för med sig.

³ Europeiska rådet (2001), "De offentliga finansernas bidrag till tillväxt och sysselsättning: att förbättra kvalitet och hållbarhet", rapport från kommissionen och Ekofin rådet till Europeiska rådet (Stockholm 23/24 mars 2001), 6997/01

Vissa framsteg har gjorts när det gäller att minska skatten på arbete och marginalsatserna. I flera medlemsstater har detta skett inom ramen för miljöinriktade skattereformer, där minskningarna av skatten på arbete har finansierats med nya eller ökade skatter på miljöförorening eller resursutnyttjande, vilket leder till att de externa miljökostnaderna räknas med i marknadspriserna. Hittills har dock resultaten varit blandade och ytterligare insatser krävs, eftersom skatten på arbete som helhet fortfarande är mycket hög i historisk och geografisk jämförelse i några medlemsstater. En särskild insats är också nödvändig för att reducera skattebördan på lågbetald arbetskraft. Framsteg vad gäller miljöskatter har varit mycket modän tills dags dato och denna fråga skulle kunna bli behandlad i framtida rapporter.

Vad gäller förmånssystemen har blygsamma framsteg gjorts under senare tid men det återstår fortfarande en hel del att göra för att få dem mer sysselsättningsfrämjande. De senaste reformerna har ökat kraven för arbetslöshetsförsäkringen och andra socialförsäkringssystem genom att man sett över villkoren för rätt till förmåner, intensifierat kontrollerna av att dessa villkor uppfylls och förbättrat den allmänna administrationen och verkställandefunktionerna. Ofta har dock inte metoderna inte varit tillräckligt övergripande för att även samspelet mellan skatte- och förmånssystemen skulle kunna beaktas. Övergången från passiva till aktiva åtgärder har också varit relativt begränsad. Utan ytterligare reformer kommer det att bli svårt för EU att nå de ambitiösa sysselsättningsmål som sattes upp av Europeiska råden i Lissabon och Stockholm.

Den långsiktiga hållbarheten av de offentliga finanserna är av ökad betydelse i EMU. Åldersutvecklingen kommer att leda till betydande minskningar av arbetskraftens storlek, antalet personer som är beroende av pensionsinkomster kommer att ha fördubblats år 2050 och följaktligen kommer kvoten förvärvsverksamma/icke-förvärvsverksamma att minska drastiskt. Kommittén för ekonomisk politik har nyligen offentliggjort prognoser som visar att de offentliga pensionssystemens utgifter skulle kunna öka med mellan 3 och 5 % av BNP i de flesta medlemsstater under de kommande decennierna, och mycket stora ökningar förutses i vissa länder (särskilt Spanien, Grekland och Portugal, som alla tre tillämpar ett föädelningssystem). Om man även ser till vårdkostnaderna för äldre skulle de samlade effekterna på de offentliga utgifterna av den demografiska utvecklingen kunna motsvara en genomsnittlig kostnadsökning på mellan 5 och 8 % av BNP.

Detta ger anledning till oro över de offentliga finansernas långsiktiga hållbarhet: om förberedelserna för de offentliga kostnader som åldrandet medför misslyckas kan det bli svårt för medlemsstaterna att hålla sina åtaganden enligt stabilitets- och tillväxtpakten och mer komplicerat för ECB att genomföra den gemensamma penningpolitiken. För att uppnå hållbarhet i de offentliga finanserna krävs dock inte bara att man undviker strukturella underskott och stigande skuldsättning (dvs. iakttar stabilitets- och tillväxtpaktens mål), utan också att skattestrycket hålls på rimliga nivåer så att det inte skapar hinder för sysselsättning och tillväxt och att man ser till att viktiga icke åldersrelaterade offentliga anslag (t.ex. till utbildning och investeringar) inte trängs undan av trycket på ökade utgifter för pensioner och sjukvård.

I kommissionens och rådets gemensamma rapport till Europeiska rådet i Stockholm skisserades en strategi för att komma till rätta med de finansiella konsekvenserna av åldersutvecklingen genom en lämplig kombination av: 1. En snabb minskning av den offentliga skuldsättningen. 2. Åtgärder för att öka sysselsättningsgraden (särskilt bland kvinnor och äldre arbetstagare). 3. Reform av pensionsystemen så att de ges sunda ekonomiska förutsättningar, bl.a. genom större utnyttjande av fondering i de offentliga pensionssystemen. För att de offentliga finanserna som helhet skall bli hållbara måste även framsteg göras i genomförandet av strukturella reformer av produkt-, tjänste- och kapitalmarknaderna.

Europeiska rådet i Stockholm begärde att de offentliga finansernas långsiktiga hållbarhet skulle ingå som ett inslag i stabilitets- och tillväxtpakten och i de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken. Även om konsekvenserna av den demografiska utvecklingen inte kommer att bli tydliga förrän på lång sikt, betingas de av de beslut på kort eller medellång sikt som fattas inom tidsramen för stabilitets- och tillväxtpakten. Man måste finna en lämplig avvägning mellan skattesänkningar och minskningar av den offentliga skuldsättningen, som i högt skuldsatta länder måste prioriteras. Därför måste de politiska val som görs nu och som redovisas i stabilitetsprogrammen (t.ex. om de finanspolitiska målen på medellång sikt, takten i skuldminskningen och omfattningen och arten av skattereformerna) bedömas mot bakgrund av åtagandet att skapa stabila grundvalar för de offentliga finanserna. För att regelbundna bedömningar av det slaget skall kunna utföras på EU-nivå krävs ytterligare arbete med att utveckla jämförbara data och indikatorer. Det vore lämpligt att prognoserna om effekterna på de offentliga finanserna av åldersutvecklingen uppdaterades regelbundet, t.ex. vartannat eller vart tredje år, och infördes i de uppdaterade stabilitets- och konvergensprogrammen.

*

* *

Vägen framåt: ökad samordning av den ekonomiska politiken

För att den decentraliserade finanspolitiska modellen (enligt ”bottom-up-metoden”) skall fungera måste det finnas verklig substans i samordningen av den ekonomiska politiken, och konsekvenserna för euroområdet av de nationella åtgärderna måste bedömas realistiskt. Marknaderna och allmänheten önskar sig inte en central finanspolitisk myndighet inom EMU utan påtagliga bevis för förmågan att uppnå konsekvens och sammanhang i finanspolitiken inom euroområdet och på nationell nivå samt en vilja från euroområdets medlemmar att iaktta fastställda regler och uppfylla överenskomna finanspolitiska mål. För en effektiv samordning av den ekonomiska politiken kräver att det finns klara gemensamma ramar för analysen av de ekonomisk-politiska utmaningarna och utformningen av åtgärder för att bemöta dem och att följderna för euroområdet av nationella åtgärder beaktas i tid och på ett adekvat sätt. Ytterligare insatser krävs för att förbättra det finanspolitiska samarbetet inom EMU enligt dessa riktlinjer.